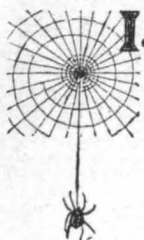

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Γιαννέπουλος και το περτράκι του Κ. Μιχαηλίδη. Η ώρα... νεκρά φύσις. Πώς έ Δημ. Γούναρης έσώθη ως εκ θαύματος από μια σφαίρα. Ένα χαριτωμένο επεισόδιο της Βουλής. Ο Νικ. Στράτος και το καλάθι των άχρηστων. Τα πνευματικά περτράκια του σπιτι του Σουρή. Η Γαλλομαρεία της ύπρετριας, κτλ.

ΣΩΣ λίγοι θα θυμούνται σήμερα τον Περιοχί Γιαννέπουλο, τον όραίο και όφραιοπαθή έξαινον τύπο της προπολεμικής Αθήνας, τον τόσο έκκεντρικό και για τις βίβες του και για τη ζωή του την περίεργη, αλλά και για το θάνατό του τον πρωτότυπο.

Ο Γιαννέπουλος δέν έχωνε τα άσχημα των Αθηνών. Η ψυχή του ήταν γεμάτη Ελλάδα. Έλλάδα άρχαία, Έλλάδα όμορφη, έστω και σημερινή. Μισούσε κάθε προσπάθεια προς έξοραγισμόν και έξερωπατισμόν των Έλλήνων, έλεγε πνεύμα ραφιναρισμένο και έκανε τους πιο άπροσδόκητους και δηρτικούς χαρακτήριστους.

Την έπιση έκινή η ζωγράφος Άσπρωτή έίχε κάνει μια έκδοσι των έργων της στο Ζάππειο, και μεταξύ των άλλων έξέθεσε και την προσωπογραφία του μακαριότη Κίμωνος Μιχαηλίδου, του διεκτινότη του περιοδικού «Παναθηναϊκός», για τα όποια ο Μιχαηλίδης έξεδεσε όλη την περιουσία.

Ο Μιχαηλίδης ήταν ήλιος, άδύνατος, μ' ένα χρώμα άχρηστού και μάτια και γενειάδα άσπρη. Ο Γιαννέπουλος, λοιπόν, μόλις είδε την προσωπογραφία του, έπτε το έξήλι άμίμητο :

«Όραία νεκρά φύσις !...»

Άσφαλις θ' άγνοείτε ότι το άπόγευμα της 4ης Ιανουαρίου του 1907 ο άειμνηστος προθηκογράφος Δημ. Γούναρης, βουλευτής Πατρών τότε, λίγο έλειψε να πέση θύμα μιας παράας, ή όποια διασκέδαζε κ' ή όποια, κατά τη Ρωμαϊκή συνήθεια, έφαινε πυροβολισμούς στον άέρα !...

Νά και ή σχετική με το γεγονός αυτό έδήσις, όπως άκόμους έδησιόσθη στο «Άσπ» της 6ης Ιανουαρίου του 1907 :

«Την στιγμήν καθ' ήν ο κ. Γούναρης μετά του άνοθοκόμου Κ.Μαρούδα εύρισκετο εις το περιόβλιον του δευτέρου και έξήταζε τα φυτώρια, όλως αφηνιδίως μία σφαίρα διήλθε σφυρίζουσα άνωθεν του έτέρου των όμων του κ. Γούναρη, του όποιο έπέψαυσε το ένδυμα, μεθ' ό διερχεται πρό της κεφαλής του πλησιον Ιταλιένου Ιταλού κηπουρού, του όποιο διατρέψησε τον πλουν και έτραυματίσσε έλαφρώς αυτόν εις το μέτωπον. Ο κ. Γούναρης διασώθη ως εκ θαύματος.»

Κι' όμως, το κομμάτι έξεληρωθή άργότερα. Ο Έλλην προθηκογράφος έφρε το θάνατο από σφαίρας !...

Η ζωηρότης, τα επεισόδια και τα...καλαμπούρια, ύψηξαν πάντοτε από τα χαχαρητιστικότερα γνωρίσματα του Κοινοβουλίου μας. Ίδού ένα χαριτωμένο άπόσπασμα από τα πρακτικά της Βουλής, σχετικό με τη συζήτηση που έγινε πάνω στο νομοσχέδιο της διοικητικής διαρρέσεως στα 1910 :

«Ο κ. Στράτος ύποστηρίζει ότι ή εύρεία περιφέρεια άλλο άποτέλεσμα δέν θα έχη παρά την εύρείαν έκλογικήν άλληλογραφίαν των βουλευτών.

Ο κ. Γάτσος, όρθιος, θορυβεΐ. Και κάποιος από την άκρον άριστεράν φωνάζει :

—Γά τ σ ε κάτω, βρε άδερφέ !...

Ο κ. Βουδούρης παρεντίθεται εις την συζήτησιν και λέγει εις τον κ. Στράτον :

—Εάν λαμβάνετε πολλά γράμματα, κύριε συνάδελφε, έφωδίασε άπλώδ το γραφείον σας μεν μεγαλύτερο καλάθι.

Και ό κ. Στράτος του άπαντά :

—Δυστυχώς ή συνταγή σας δέν εινε από τας καλύτερας...

«Όπως έχουν σήμερα τα έκλογικά, όσον μικρότερον εινε το καλάθι των άχρηστων του γραφείου του βουλευτού, τόσο μεγαλύτερον το κόμμα του. Ο ριπίων τα γράμματα των έκλογέων εις το καλάθι, δέν εινε καθόλου βέβαιος ότι δέν θα πέση εκεί και...ό θίσιος, άργά ή γρήγορα.»

***

Στο σπίτι του άλημονήτου Σουρή, εκτός από τις άλλες διασκέδασεις και παιχνίδια, έκαναν συχνά και...πνευματικά περτράκια ! Όπως

ήταν φυσικό, τα περισσότερα από τα πνεύματα που έκαλούντο στα πνευματικά αυτά περτράκια της φιλολογικής συντροφιάς του Σουρή, ήσαν συνήθως ποιητών. Η καθόδος των ποιητών από την χώρα των πνευμάτων έλε άπλοποιήσει σιγά-σιγά και το ζήτημα της έμαθίσεως ξένων γλωσσών. Έτσι πολλοί από τους παρεννομιόμενους, που δέν ήθεσαν ούτε μιά λέξη Γερμανική, κουβέντιαζαν περίφημα...Γερμανικά με τον Σάλλερ, ενώ αντίθετος ό περίφημος Γερμανομάθης Άριστομένης Προβελέγγιος δέν μπορούσε να καταλάβη τα Γερμανικά του πνεύματος του Γκαίτε. Έφτασαν μάλιστα να λένε μερικά ότι ή ύπρετρια του Σουρή, ή καλή Φραντζέσκα, έλεγε μάθει τελείως τα Γαλλικά, με την έπιφρόνη του...πνεύματος του Ούγκω, το όποιον έκαλείτο συχνότατα.

Έτσι ήσαν τα πράγματα, όταν μιά μέρα κάποιος έκανε στην ύπρετρια μερικά έρωτήσεις, μιλώντας της Γαλλικά. Η Φραντζέσκα άρχισε τότε να λέη και να ξαναλέη καταταραχημένη μερικά Γαλλικάς φράσεις, τις όποιες έλεε δδραχθή, αλλά τόσο παρημοριόμενης, όστε ό παρεννομιόμενος κ. Δ. Καλλιμάσιος μόνιασε :

—Μέ την Φραντζέσκαν την έπαθε ό Ούγκω φραντζέσκινα !...

***

Ένας από τους ταχτικούς προσκαλειόμενους του Σουρή ήταν και ό προσκαλιός του φίλος Θεόδωρος Βελλιαντής, τον θάνατο του όποιο θρηνήσαμε πριν από λίγους μήνες. Ο Βελλιαντής λοιπόν, γράφοντας κάποτε για τα πνευματικά περτράκια που γινόντουσαν στο σπίτι του μεγάλου μας συτικού, ανέφερε και τα ακόλουθα :

«...Ότω μίαν έσπεραν άπεκαύσειν κάποιο ποιητόν πνεύμα ένα περαστικόν αίσθημα του Σουρή.

Πράγματι, έγνωρίζαμε οι στενώτεροι φίλοι του ότι ό Σουρης, όστις ύπηρεζε πρότυπον συζύγου και πατρός, κάποτε ήσθάνθη ένα έλαφρόν διαβατικόν αίσθημα προς μίαν ύψηλην και γλυκυτάτην των Αθηνών κυριαν, ή όποια έθαύμαζε το πνεύμα και την ποιήσιν του.

Ο Σουρης, συνοδευόμενος συνήθως υπό του Πολέμη, ένα κομμάτι να περιδιαβάξη την λεωφόρον Ηρώδου του Άττικου, όπου περιεπάτει έπίσης και ή ώραία κυρία. Άλλά ό Σουρης ήτο τρομαρά μώψ και μίαν ήμέραν, βλέπων μίαν μαύρην σκιάν μέσω των δένδρων, ήκολούθει αυτήν έπιμόνως, πιστεύων ότι ήτο ή δέσποινα την όποιαν έθαύμαζε... Όταν έπλησίασε την σκιάν, βλέπει έξαφρα έμπρός του την ζωηράν γενειάδα ενός αρχιμανδριτού !...

Αυτή ήταν ή πρώτη και ή τελευταία ρομαντική συνάντησις του Σουρή υπό τους πρασιίνους κλάδους της δενδροτομίας της μονήρους λεωφόρου. Διότι έκτοτε, πεισθείς ό ποιητής ότι ή σκιά την όποιαν έβλεπε καθ' έκάστην ήτο ό παπάς, ύπέστη τοιαυτήν φαίδραν άπογοητεύσιν, όστε δέν ήθέλησεν ούδέποτε να έπιχειρήση αίσθηματικούς περιπάτους εις οδδεμίαν έρημικήν λεωφόρον.»

***

Ο Μπάμπης Άννινος, στη διάλεξί του, την όποια έλεγε κάνει στα 1891 στην Πόλη, με τον τίτλο «Δημοσιογραφικά Άναμνήσεις», ανέφερε και το ακόλουθο νοσημάτω πάθημα ένός από τους όλημοιους νέους, οι όποιοι φιλοδοξούσαν να Ιδούν τα έργα τους δημοσιευμένα στις έφημερίδες :

«Κάποιος λόγιος νέος έβηκε στην έφημερίδα, στην όποια εργαζόμην στα 1877, ένα ποίημα, το όποιον, εν έλλείψει άλλης θέας, έγινε δεκτόν και έστοχειοθετήθη. Την έσπεραν όμως ό διορθωτής της έφημερίδος, συναντήσας τον σίχον «Τί μ' άφελούν τα μάτια μου ;» με θαυμαστικά στο τέλος, κατά λάθος τεβέντα από τον στοιχειοθέτη, έγραψε πλάι τη λέξη «β γ α λ ι ο ς, έννοών φυσικά να βγάλουν τα θαυμαστικά. Φανταστήτε όμως τους γέλοιας του κοινού, ότε την έταιον εν άνεγνώσκαε τον σίχον ως έξής : «Τί μ' άφελούν τα μάτια μου ; Βγάλα !!»

Τι έλεγε σιμδή ; Άπλοώστατα, κατά τη διάρθοσι, έγινε νέο λάθος κ' αντί να βγάλουν τα θαυμαστικά άπ' το σίχο, πρόσθησαν και τη λέξη : «β γ α λ ι α ς !...»